

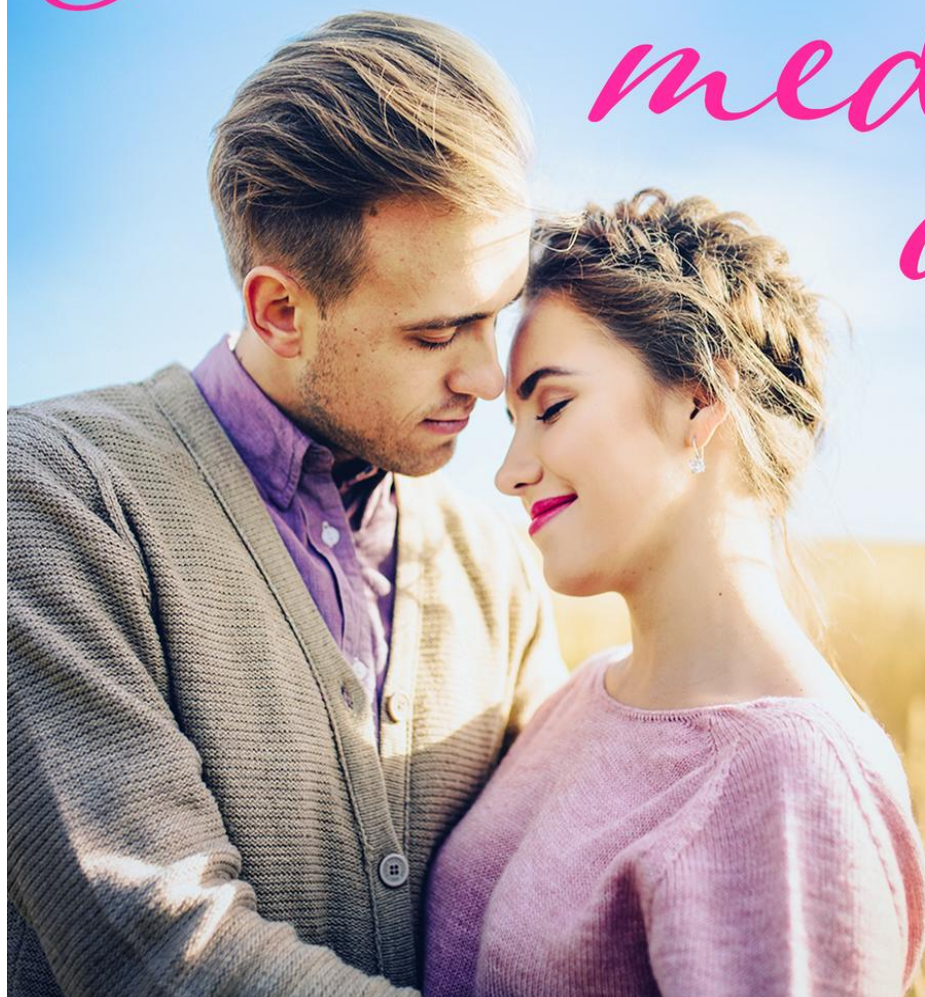
VICTORIA BYLIN

*Tillsammans
med
dig*

VICTORIA
BYLIN

*Tillsammans
med
dig*

 SAGA
EGMONT

Victoria Bylin

Tillsammans med dig

Saga

Tillsammans med dig
är översatt från engelska av Hanna Christenson efter
Together with you
Copyright © 2018, 2019 Victoria Bylin och SAGA Egmont, an imprint of
Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen
All rights reserved
ISBN: 9788726147360

1. E-boksutgåva, 2019
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

*Låt oss därför frimodigt gå fram till nådens
tron för att få barmhärtighet och finna nåd till
hjälp i rätt tid.*

Hebreerbrevet 4:16

Kassabiträdet på McGill's Sporting Goods, en ung kille med sandfärgat hår, tryckte på knappen för att skriva ut pappersremsan som fastnade för tredje gången. Med en rynka i pannan slängde han det hopknycklade kvittot i papperskorgen. "Ber om ursäkt. Jag vet att ni har bråttom, sir."

"Ja, det har jag." Dr. Ryan Tremaine talade genom sammanbitna tänder, men klandrade inte kassabiträdet för situationen. Det var han själv som varit dum nog att släppa iväg sina två yngsta barn, Penny och Eric, på egen hand. Han hade hade förlorat tålamodet både med Eric, som varit tjurig, och med Penny som dragit loss prislappar från rugbytröjorna. Han hade räknat med att hinna ikapp dem när han gav dem tillåtelse att gå iväg och köpa glass medan han betalade ett par nya baseballskor åt sin äldste son Kyle.

Det hade varit ett dåligt beslut, det insåg Ryan. Det var fullt med folk i gallerian såhär en lördag eftermiddag i juni och det gjorde det till en farlig plats, särskilt för en liten flicka med särskilda behov och en trettonårig pojke som hade vad familjeterapeuten kallade "attitydproblem".

Kyle slängde påsen med skokartongen över axeln. "Det här tar en evighet. Jag kanske borde titta till Eric och Penny."

Ryan skulle just gå med på förslaget när kassaapparaten spottade ut ett kilometerlångt kvitto. Biträdet rev av det och gav det till honom med en ursäktande gest. "Varsågod. Ledsen för fördröjningen."

Ryan slet till sig remsan och snurrade runt. Med Kyle bredvid sig skyndade han ut ur butiken till gallerians mitt. Han hade gett Eric tjugo dollar och instruerat honom att köpa den glass han och Penny ville ha och sedan vänta där. Medan han gick till glasscaféet med långa steg tittade han mot kassan bara för att upptäcka att det var tomt där förutom en trio av fnittrande tonårstjejer. Hans blick flög till borden i närheten, som också var tomma, och sedan till havet av halvfyllda trästolar och grå bord.

"Kan du se dem?" frågade han Kyle.

"Inte än."

Ryan fokuserade på ett ansikte i taget. Som ögonspecialist till yrket visste han att han hade perfekt syn, vilket gjorde hans oförmåga att få syn på Penny och Eric ännu mer oroande. Trots den svala luftkonditioneringen rann droppar svett längs hans nacke och ner för ryggraden.

Kyle pekade mot andra änden av caféet. "Där är Eric."

Ryan fick syn på sin son som kom ut från en spelhall fylld med skuggor, blinkande ljus och barn som såg lika rebelliska ut som Eric i sin zombietröja och sina baggy jeans. Eric hade inte fått tillåtelse att gå dit, särskilt inte tillsammans med Penny. Hon var fem år och ett offer för FASD – fosterskador på grund av alkoholintag. Det var ett tillstånd som påverkade henne på många olika sätt, inklusive överkänslighet för ljud, ljus och lukter. Om Eric hade tagit med henne in i spelhallen kunde vad som helst ha hänt. Hon kunde ha fått ett utbrott, sprungit iväg eller gömt sig. Det hade hon gjort flera gånger hemma och Ryan hade fått kämpa mot paniken tills han hittat henne.

Fem steg utanför spelhallen stannade Eric tvärt. Panik reflekterades i hans ansikte som solsken i en spegel, studsade tillbaka mot Ryan och förblindade honom med en skräck som var så stor att han slutade andas. Det fanns bara en förklaring till reaktionen. Penny var försvunnen.

Det var Ryans fel, inte Erics. Hennes FASD var också hans fel. Penny hade blivit till genom den affär som krossat hans äktenskap – en biprodukt av impulshandlande och tillräckligt mycket gin för att döva samvetet, åtminstone för en tid. När Pennys mamma hade dött för sex månader sedan hade han tagit över vårdnaden och svurit på att aldrig svika sin dotter igen. Det kändes som om han bröt det löftet dagligen. Oavsett hur mycket han försökte skapa ett band till henne fortsatte hon att kalla honom Dr. Tremaine istället för pappa.

Hans relation till sönerna var inte mycket bättre, men hans före detta fru var iväg på en missionsresa så han skulle ha båda pojkarna under sitt tak i tre månader. Fast besluten att återvinna deras förtroende hade han skrivit något han kallade en SOS-lista – saker som en familj gjorde tillsammans, sånt som förde dem närmare varandra. Traditionellt sett stod SOS för Save Our Souls (rädda våra själar), men Ryan trodde inte på Gud. Som han såg det stod SOS för Sink or Swim (sjunka eller simma), vilket var vad han och hans barn skulle göra den här sommaren.

Med tanke på att Penny var försvunnen höll de på att sjunka, och det fort.

Eric fick syn på honom och började springa. Bakom honom följde en säkerhetsvakt efter medan han talade i en mikrofon som var fäst vid hans krage. Det verkade konstigt att mannen skulle jaga Eric, såvida han inte visste något om Penny.

Rädslan skrällde inom Ryan som ackorden på en elgitarr, även om ingen kunde se det på utsidan. Noggrant och kontrollerat sköt han paniken åt sidan trots sin mentala bild av Penny som var vilse någonstans i gallerian. Med sin blonda hästsvans och sina blå ögon var hon en söt liten tjej. Och sårbar ... mer sårbar än de flesta barn på grund av sin diagnos. Istället för att vara blyg som många barn var

kunde hon gå fram till vem som helst, särskilt en trevlig man som lockade med godis ... en trevlig man som skulle ta med henne på en tur i sin fina bil.

Håll dig lugn, sa Ryan till sig själv. *Ta reda på fakta*. Men han kunde varken stänga av de hemska bilderna eller rädslan och när magsyran brände i strupen på honom. Han tvingade ner gallan och ropade till Eric över oväsendet inne på caféet. "Var är din syster?"

Eric's ansikte skrynklades ihop. "Jag sa till henne att stanna i spelhallen."

Kyle kom ifatt dem. "Jag kan inte se henne någonstans."

"Var är hon?" upprepade Ryan till Eric.

"Jag vet inte."

Frenetiskt såg han ut över kön till godisbutiken och ön av tugggummiautomater. Han tittade överallt, men det fanns inte ett spår av Penny.

"Sir?" Den djupa rösten hördes över Ryans axel. Han vände sig om och fick syn på säkerhetsvakten som stod där med tummarna hängande på ett brett och svart bälte.

"Är det där din son?" frågade han.

"Ja, det är det."

"Jag heter Lewis och jag blev hitkallad på grund av snatteri." Innan Ryan hann reagera hade vakten sänkt hakan mot Eric. "Du var framme vid kassan, eller hur?"

Eric tittade ner på sina skor. "Ja, men -"

"Butiksinnehavaren såg dig ta två chokladkakor. Du stoppade ner dem i fickan och sprang mot dörren."

Ryans medvetande snurrade av skrämmande konsekvenser, men Penny var den som befann sig i störst fara för tillfället. "Vänta lite. Min dotter är försvunnen."

Mannens uppmärksamhet flög till Ryan. "Hur gammal är hon?"

"Fem år."

Vakten talade in i mikrofonen som var fäst vid hans krage. "Kod Adam. Jag upprepar. Kod Adam. Inväntar respons."

Medan en kör av röster svarade på meddelandet kom Ryan att tänka på det kända fallet med sjuårige Adam Walsh med den röda baseballkepsen. Barnet hade kidnappats i en galleria som den här, mördats och sedan halshuggits. *Nej. Nej. Nej.* Skräcken skrek i hans hjärna och dränkte all logik och allt hopp, allt utom det gonggonglika ekot av ytterligare ett misslyckande.

Lewis fokuserade på Ryan. "Kan ni beskriva er dotter, sir?"

"Blont hår. Blå ögon." Han höll ut armen för att visa hur lång hon var, lade märke till att handen skakade och drog in den igen. "Hon är ungefär en meter hög." Det visste han eftersom de nyligen hade varit hos barnläkaren.

"Vad har hon på sig?"

"Snickarbyxor och en rosa t-shirt." Skrynkliga plagg eftersom den fjärde barnskötaren hade sagt upp sig igår. Han hade blivit tvungen att lägga *Hitta en ny barnskötare åt Penny* till sin SOS-lista. Det var inte alls såhär han hade planerat dagen. Han och Kyle skulle ha åkt hit själva för att köpa basebollskor och sedan ätit hamburgare tillsammans. Istället för att glatt stryka *Köpa skor åt Kyle* från listan, bannade han nu tyst sig själv för sitt dåliga omdöme som försatt hans dotter i fara och fått hans yngste son att hamna i kläm.

Lewis upprepade beskrivningen av Penny i mikrofonen och förklarade sedan för Ryan hur Kod Adam fungerade. Ytterdörrarna till gallerian låstes och ingen fick lämna byggnaden utan att kontrolleras av en anställd. Pennys beskrivning skulle gå ut i högtalarna och butikscheferna skulle leta igenom sina butiker. Om Penny inte hittades

inom tio minuter skulle polisen tillkallas, dörrarna öppnas och gallerian fungera som vanligt igen.

Ryan nickade, noga med att hålla ett neutralt ansiktsuttryck, men bröstkorgen som hävde sig under skjortan avslöjade hans panik. Han blinkade och föreställde sig Penny i en bil medan hon klöste mot rutorna och skrek efter hjälp. Han blinkade igen och föreställde sig hennes sköra och förstörda kropp i en grund grav, sedan på bårhuset under ett vitt lakan – förlorad innan han kunde gottgöra henne för sättet hon kommit till på.

De flesta människor klandrade mamman för FASD, men Ryan såg sig själv som lika skyldig som Jenna. Han hade köpt spriten de druckit. De hade gjort det här barnet tillsammans, ljugit för varandra och för dem de älskade. Vilken dåre han hade varit. En impulsiv affär och Penny hade fått betala priset.

Jenna med.

Och Heather, hans ex-fru.

Och hans söner.

Snöbollen av förstörda liv måste få ett slut. Heather hade funnit tron på Gud och fått frid, men resten av familjen var en katastrof. Det var upp till Ryan att bygga upp den familj han förstört och det var det han tänkte göra den här sommaren genom att använda varenda del av sin intelligens, sin viljestyrka och sitt hjärta.

Lewis stängde av mikrofonen och drog fram ett anteckningsblock och en penna ur fickan. "Vad heter er dotter?"

"Penny Tremaine." Fast hon gillade inte sitt nya efternamn och vägrade lära sig det. "Eller Penny Caldwell. Det är komplicerat."

Lewis antecknade i sitt block. "Vi säger inte barnets namn i högtalarna. Det skulle kunna motivera en kidnappare. Jag frågar för den kvinnliga vaktens räkning

som kollar damtoaletterna." Han vred på huvudet och talade i mikrofonen igen.

Ryan vände sig mot Kyle. "Fortsätt leta efter henne."

När Kyle nickade och gick iväg följde Eric efter. "Jag hjälper till."

"Nej." Ryan stoppade honom genom att lägga en hand på hans axel. "Du var den som såg Penny sist. Hur länge har hon varit borta?"

Eric skakade av hans hand. "Jag vet inte."

"Gissa åtminstone."

"Jag sa ju att jag inte vet!" Erics ansikte drogs ihop till en knut som fick honom att se yngre ut än han var. "Vi gick till spelhallen. Hon fick syn på den lila hästen och ville rida på den."

"Jag sa till er att köpa glass." Ryans röst skakade lika mycket som hans händer. "Det här är allvarligt, Eric. Penny är i fara."

Eric försökte se tuff ut, men hans blick flyttades till golvet. Med sina höjda axlar såg han lika vilsen och sårbar ut som Penny.

Och det var Ryans fel. I ett infall av otålighet hade han lagt över ansvaret för Penny på en omogen trettonåring axlar. Om de inte hittade Penny skulle Eric lida av skuldkänslor han inte förtjänade, skuldkänslor som tillhörde Ryan.

Vakten avslutade samtalet och rapporterade. "Någon kollar igenom damtoaletterna nu."

"Bra" sa Ryan strävt, som om han kunde lura sig själv att han hade kontroll över situationen.

"Medan vi väntar behöver jag få lite information. Vad heter ni, sir?"

Som en krigsfånge som tvingas uppge sitt namn, sin ställning och sitt nummer talade Ryan om vad han hette, var han bodde och vilka telefonnummer han kunde nås på -

mobilen, hemmet och kontoret. Omgiven av oväsen och främlingar, rädd för pedofiler, fångad och kvävd av ånger, hörde han de mest fördömande orden han hört i hela sitt liv från gallerians högtalare.

”Kod Adam. Vi upprepar, Kod Adam. Det försvunna barnet är en femårig flicka med blont hår och blå ögon ...”

I samma ögonblick som Carly Jo Mason hörde Kod Adam i Animal Factorys högtalare stängde hon kassan och gjorde sig beredd att leta igenom gångarna i den trånga gosedjursbutiken där hon arbetade som assisterande butikschef. Längs hyllorna fanns pälsklädda varelser och utstyrselar som kunde förvandla dem till allt från balleriner till soldater, vad helst barnen kunde fantisera ihop. Carly älskade jobbet – förutom när en Kod Adam hördes över hela gallerian. Barn försvann överallt, men det hände mycket oftare i Los Angeles än i hennes hemstad Boomer i Kentucky.

Hur hon, en tjej från Boomer, hade hamnat i Los Angeles var en smärtsam historia och en hon helst lät bli att berätta. En dag kanske hon skulle kunna lägga händelserna i Lexington bakom sig, men det skulle inte ske idag – inte när Kod Adam påminde henne om Allison Drake, en tonåring med FASD som gick under smeknamnet Allie Cat. Det hade gått två år sedan Allison försvunnit från Sparrow House, ett hem för problemtonåringar där Carly varit anställd som kurator. Två år sedan Carly hade utsatt en sårbar sjuttonårig tjej för en situation hon inte klarat av.

Hon letade fortfarande efter Allison på nätet och hoppades att tjejen skulle skicka ett sms till henne eller ringa det telefonnummer Carly tänkte behålla för alltid. Åtminstone tills Allison hittades, död eller levande. Den bekanta smärtan samlades i strupen på henne och tjocknade tills hon lyckades svälja ner den igen. I Bibeln

stod det att hon var förlåten genom Guds nåd, men hur förlät hon sig själv?

Hon stoppade ner kassanyckeln i fickan och gick mot butikens front samtidigt som hon såg ut över gångarna. Den första genomsökningen tog henne förbi Björnhålan där det pågick ett födelsedagskalas idag. Hon studerade gruppen, men kunde inte se någon flicka som passade in på beskrivningen. Efter det kom Djungellandet. Det fanns bara pojkar i den gången, tillsammans med två övervakande föräldrar.

När hon bara hade Vänliga Skogen kvar att leta igenom bad hon en tyst bön för den försvunna lilla flickan och för försvunna barn och tonåringar överallt, inklusive Allison. Carlys hjärta bultade i en trög rytm, kanske för att hon hade känt för mycket för länge. Sedan fick hon syn på en liten flicka som lekte med gosedjurskaninerna och hennes puls började galoppera. Med sin blonda hästsvans och sina snickarbyxor matchade barnet beskrivningen från Kod Adam. Carly måste ringa gallerians säkerhetsvakter, men hon ville inte lämna barnet ensamt en enda minut. Hon hade redan smitit en gång idag och kunde göra det igen. Eftersom hennes medarbetare tog hand om födelsedagskalaset beslöt Carly att ta med flickan till kassan där hon kunde använda telefonen.

Barn i den åldern var oftast blyga och misstänksamma mot främlingar så hon tog ner ett gosedjurslejon från hyllan, gick fram till flickan och satte sig på huk. Hon använde gosedjuret som en kasperdocka och talade i en grymtande röst. "Grrr. Jag är lejonet Lance. Vad heter du?"

Barnets ansikte fylldes av ett leende. "Jag heter Penny. Jag har en dollar och jag tänker köpa en kanin."

"Underbart", deklarerade Lance och skakade på sin gulbruna man. "Jag visar vägen till kassan."

"Okej, men jag måste välja vilken jag ska ha först."
Penny vände sig mot lådan med kaniner och återtog sin jakt på den rätta.

Varenda sekund var en evighet för en orolig förälder, men Carly ville inte skrämma barnet genom att stressa henne. Det var något märkligt intensivt med hur hon rynkade ögonbrynen och noga inspekterade varje kanin innan hon kastade den på golvet. Eftersom hon hade en kandidatexamen i biologi, en magisterexamen i sociologi och hade gjort ett års forskningsarbete på UCLA, hade Carly god insikt i barns beteenden. Något med Pennys sätt var annorlunda.

I förhoppning om att påskynda proceduren plockade hon upp en brun kanin med vit mage och svarta knappögon. Hon vickade på kaninens huvud och talade med pipig röst. "Jag heter Tiffany Kanin, och jag behöver ett hem."

Pennys blick lyste upp. "Jag med."

"Gör du?" frågade Tiffany.

"Ja, det gör jag", upprepade Penny. "Min mamma är inte här."

Den stackars kvinnan måste vara sjuk av oro. Carly använde Lance igen och talade med hans röst, fast med mer auktoritet den här gången. "Följ med mig, Miss Penny. Jag ska hjälpa dig att hitta henne."

"Hon är i himlen."

Nej ... nej ... inte den här rara lilla flickan. Ett gammalt sår slets upp och Carly svalde en välbekant klump av sorg. Hon hade varit fjorton när hennes mamma dött i snabbt framskridande cancer och lämnat henne ensam med hennes pappa och hennes äldre bror och syster. Guldberlocken som fanns gömd under hennes röda t-shirt, värmd både av hennes hud och minnen, hade tillhört hennes mamma och var Carlys käraste ägodel. Hon gjorde

så att Lance böjde huvudet i en slags bön. "Jag är ledsen för din skull, Miss Penny."

Penny nickade allvarligt. "Jag är också ledsen."

"Har du någon pappa?" frågade Lance.

"Typ." Penny suckade på ett väldigt vuxet sätt. "För det mesta har jag barnskötare. Dr. Tremaine - han är min pappa - arbetar jämt. Kyle är snäll, men jag *hatar* Eric. Han tog med mig till spelhallen och jag *hatar* spelhallen. Den luktar illa." Hennes underläpp sköt ut, stelnade och började darra av tårar som hotade att tränga ut.

Tiffany Kanin studsade fram till räddning. "Jag behöver också en mamma. Får jag följa med dig hem?"

Penny lyfte sin smala lilla arm och klappade Tiffany på huvudet. "Jag vill ha den här."

Tiffany vände sig mot Carly, som tittade på Lance, som ännu en gång skakade på sin man medan han talade till Carly. "Vi vill *båda* följa med Miss Penny hem. Får vi det?"

Den här gången använde Carly sin egen röst. "Jag tror att vi kan ordna det." Hon hade redan bestämt sig för att köpa båda djuren till Penny som förmodligen inte förstod vad de kostade. Varenda dollar gjorde skillnad för Carly, men hon kunde leva på nudlar några dagar till. Medveten om Kod Adam och tiominutersgränsen stoppade hon in Lance under armen och sträckte sig efter Pennys hand. "Kom så går vi och betalar."

Penny tog Carlys fingrar som om de redan var bästa vänner och tillsammans gick de bort till kassan där Carly ringde vaktbolaget.

"Håll kvar henne där", svarade vakten. "Hennes pappa kommer dit."

Bra, tänkte Carly. Hon ville gärna tala med mannen om hans dotter. Hon kunde förstå att ett barn försvann i en stor galleria. Det var sånt som hände. De var små människor med egna viljor och fötter. Men att Penny

omedelbart hade litat på henne indikerade en farlig brist på sund misstänksamhet. Om Carly hade kunnat vinna hennes förtroende med ett gosdjur, kunde en kidnappare också det. Penny behövde lära sig att skydda sig själv, särskilt när hennes mamma var i himlen.

Carly betalade för leksakerna med rabatten hon hade som anställd och gav sedan Tiffany Kanin till Penny som sa till kaninen att hon skulle få sova i hennes säng i natt tillsammans med andra gosdjursvänner. Carly anslöt sig till samtalet med hjälp av Lance som grymtade i väntan på Pennys pappa – mannen hon kallade Dr. Tremaine. Ju mer Carly funderade över omständigheterna, desto oroligare blev hon.

”Penny!”

En djup röst hördes genom butiken. Carly vände sig och fick syn på en lång och smal man med kortklippt mörkt hår och smal blick som stegade mot kassan. Det måste vara Dr. Tremaine. Han var klädd i kakishorts och en mörkblå tenniströja där han kryssade mellan barn och föräldrar med skickligheten hos en atlet. Hon antog att han var rätt stilig, riktigt snygg faktiskt, men hans stålhårda blick saknade värme.

Carly lade en skyddande hand på Pennys axel. ”Din pappa är här.”

Barnet såg på sin pappa med ett neutralt ansiktsuttryck medan hon lyfte Tiffany Kanin och pratade genom henne. ”Hej, Dr. Tremaine”, sa hon med pipig röst. ”Jag är Tiffany Kanin, och jag ska följa med Penny hem. Lance kommer också.”

Mannen stirrade mållöst på kaninen. Han visste uppenbarligen inte hur man lekte med ett barn, och Penny var i behov av någon som visste det. När hans blick flög till Carlys ansikte kolliderade hans blå ögon med hennes bruna på samma sätt som när en tom himmel rör vid platt brun

jord. Rädsla glittrade i hans irisar, men det gjorde även arrogans. Carly gillade inte det där kalla stirrandet, inte det minsta. Penny behövde en pappa. Inte den här mannen med sitt spända, kanske till och med arga, sätt.

Fast besluten att demonstrera sin poäng höjde hon Lance och gav ifrån sig ett rytande. "*Grr*. Jag är lejonet Lance. Trevligt att träffas, Dr. Tremaine."

Ryan stod i stor tacksamhetsskuld till den här kvinnan, men det talande lejonet störde honom. Det gjorde även glimten i hennes stora bruna ögon. Något med situationen tycktes roa henne, eller så var hon en av de där irriterande kvinnorna som gjorde lemonad av livets citroner genom att tillsätta för mycket socker. Efter traumat han genomlevt de senaste tio minuterna retade hennes lekfullhet hans nerver som naglar mot svarta tavlan. Det gjorde även gjorde hennes långa blonda hår och den röda t-shirten med loggan som föreställde ett leende lejon. Han gissade att hon var i tjugofemårsåldern – för gammal för att sommarjobba här tillsammans med tonåringarna och kanske ett tecken på att hon missat grundkursen i hur man blev vuxen. Men förutom de sakerna var han tacksam ända in i märgen över att hon hade hittat Penny.

Med en strupe som fortfarande var sammansnörd talade han i kort ton i ett försök att låta stabilare än han var. "Tack för att du hittade min dotter."

Kvinnan studerade honom en stund, nu med allvarligt uttryck. "Glad att jag kunde hjälpa till. Jag heter Carly Mason och är assisterande butikschef här. Om du har en minut över skulle jag vilja berätta hur jag hittade henne. Ärligt talat är jag lite orolig."

Nu börjas det igen. Ännu en okunnig välgörare som vill ge råd i en situation hon inte förstår. På utsidan verkade Penny som ett vanligt barn. Hon hade blivit diagnostiserad med lindrig FASD, inte den fullskaliga varianten, så hennes handikapp märktes inte alltid. Inte ens för ett tränat öga.

Miss Monica, hennes psykolog, hjälpte henne att hantera både sin diagnos och sin mammas bortgång och Ryan värderade kvinnans kunskap högt. Han ville inte ha Carly Masons amatörråd, men han ville veta vad som hänt. "Jag vill gärna höra allt, men inte inför ..." Han visade mot Penny med hakan.

"Jag förstår."

Med lejonet i handen gick Carly ner på huk och talade till Penny i lejonets grymtande röst. "Jag vill leka med Tiffany Kanin. Vi kan gå till lekrummet."

"Nej." Pennys ansikte drogs ihop. Hennes underläpp darrade medan hennes bröstorg hävdes som den gjorde när hon var på väg att få ett utbrott.

Då var det dags igen. Om Ryan inte tog kontroll över situationen nu skulle Penny göra det. Han använde en signal han arbetat fram tillsammans med Miss Monica, en som fångade hennes uppmärksamhet utan att han höjde rösten. Han lade mjukt handen på hennes axel.

"Nej", skrek hon och skakade av hans hand.

Han kunde inte låta Penny vinna den här striden, men hennes vilja var lika stark som hans egen och många gånger starkare.

"Pappa!"

Ryan vände sig om och fick syn på Kyle som skyndade mot kassan med Eric och säkerhetsvakten Lewis hack i häl. När de fått meddelandet om att Penny hittats hade Ryan rusat i förväg. Penny älskade Kyle. Hon kanske skulle följa med honom utan att bråka. Innan Ryan hann be Kyle om tjänsten placerade Lewis händerna på höfterna och log brett mot kvinnan som hette Carly. "Så det var du som hittade Penny. Jag borde ha gissat att hon skulle gå hit."

"Det här är en populär butik." Carly satte lejonet på disken och talade sedan till Penny i sin vanliga röst. "Vi har lekt med djuren, eller hur?"

Glad över uppmärksamheten höll Penny upp kaninen så att alla kunde se den. "Det här är Tiffany."

Lewis nickade nöjt. "Då är mitt jobb klart, förutom incidenten vid spelhallen."

Nu när Penny var i säkerhet fokuserade Ryan på Eric. Chokladkakorna syntes genom en av fickorna i hans shorts, ett bevis på förvirring snarare än kriminalitet, men saken måste redas ut. Ryan sneglade mot Lewis. "Jag är ledsen för det inträffade. Vi ska gå tillbaka till spelhallen och betala och be om ursäkt."

Eric's kinder blev röda och utgjorde en stark kontrast till hans bleka hy, ett resultat av för mycket tid framför datorn och hans vampyrlika sätt att föredra natten. "Jag menade inte att sno dem. Penny försvann och jag blev rädd."

Lewis lade armarna i kors över bröstet. "Jag tror dig, men du måste ändå betala för godiset."

"Det ska han", svarade Ryan.

"Jag säger till butiksinnehavaren att ni kommer." Nöjd med lösningen vinkade Lewis avslappnat till dem och gick därifrån.

Ryan såg på Eric och mötte ett stenansikte han sett alldeles för många gånger tidigare. Av hans tre barn utgjorde Eric det största mysteriet. De hade inga gemensamma intressen, ett faktum som bevisades av SOS-listan. Ryan hade skrivit ner ett flertal förslag, som *Äta middag tillsammans två gånger i veckan*, *Köpa glass* och *Äta frukost på Minnies Pannkakshus*, en plats pojkarna hade älskat tidigare. Han hade även skrivit ner saker att göra med dem individuellt. Mellan *Gå på Kyles baseballmatcher* och *Simskola för Penny*, hade han skrivit *Eric -?*

Att jonglera sina tre barns behov var det svåraste Ryan någonsin gett sig på. När pojkarna varit små hade han varit upptagen av läkarutbildningen och arbetat hårt för att bli

bäst i sin klass, sedan gjort sin praktik och jobbat ännu hårdare för att bli bäst. Han hade missat åren som format dem mest utan att inse att det var samma år som även borde ha format honom som pappa. Att hantera tonårsproblem när han varit frånvarande under deras småbarnstid hade gjort honom handikappad – och frånskild. Heather hade rätt. Han hade försummat deras äktenskap till förmån för sin karriär. Men den karriären, tillsammans med ett arv från hans pappa, hade försörjt dem. Det måste väl ändå betyda något?

Nu när de löst incidenten med snatteriet vände sig Ryan till sina söner. "Jag behöver få några minuter med Carly. Eric, du kan titta runt om du vill, men stanna där jag kan se dig."

Eric blängde på honom men gick bort mot en tunna med gummihajar i ena änden av kassadisken.

Ryan vände sig till Kyle. "Stanna hos Penny, okej?"

"Visst." Han flyttade påsen med baseballskorna från den ena handen till den andra. "Jag kan ta med henne bort till hyllan med kaniner så kan hon välja en till."

"Eller kläder till den hon har", föreslog Carly.

"Bra idé." Ryan önskade att han hade tänkt på kläder till kaninen, men det blev ofta såhär med Penny. Han var så fokuserad på problemen att han glömde bort att vara en vanlig pappa.

Kyle sträckte sig efter Pennys hand. "Kom, lilla ekorre. Pappa säger att du kan köpa några kläder till kaninen."

Det var likt Kyle att ha ett smeknamn på sin syster och att inte ta åt sig äran för sin egen idé. Han var generös till sättet, kanske för att han haft så mycket framgång. Han var både en duktig student och en naturbegåvning inom idrott och han ville gå på Stanford för att läsa medicin. För tjugo år sedan hade Ryan varit precis som Kyle – trygg, optimistisk och redo att ta sig an världen. Nu var han tom

på insidan, trött på att kämpa och rädd att Kyle en dag skulle bli precis som han. Det hjälpte inte att Kyle hade ärvt Ryans mörka hår och hans kroppsbyggnad. När Ryan såg på sin son såg han en oförstörd version av sig själv, vilket påminde honom om hur förstörd han själv blivit.

Han var i desperat behov av en cigarett.

Och en drink.

Men han tänkte inte ta något av det.

Han försökte låta bli att rynka pannan medan han väntade på att Carly skulle hämta en annan anställd för att sköta kassan innan han följde efter henne bort till två stolar som stod på andra sidan om lekrummet. De vadderade stolarna var placerade i nittio graders vinkel mot varandra och därifrån hade han utsikt både över Eric vid kassan och Kyle och Penny i änden av gången.

"Det här är pappaplatsen", sa hon lättsamt. "Slå dig ner."

"Vad menas med pappaplatsen?"

"Mammorna sätter sig aldrig ner." Hon sjönk ner på stolen och lade benen i kors. "När det handlar om att klä upp gosedjur föredrar pappor att titta på."

Ryan sa inget.

"Ta det inte på fel sätt", sa hon medan hon viftade med handen. "Papporna försummar inte barnen. Om något händer agerar de fort, så som du gjorde när du sprang in i butiken. Att tappa bort Penny måste ha varit hemskt."

Han var tvungen att ge henne poäng för hennes diplomatiska sätt, men stålsatte sig inför den oundvikliga kritiken. "Det borde aldrig ha hänt."

"Självklart inte. Men även de bästa föräldrar begår misstag. Som min pappa brukar säga: 'Lär dig av misstaget och gå vidare.'" Hon lutade sig mot ryggstödet och flätade ihop fingrarna över ena knät. "Det var det jag ville prata

med dig om. Att vinna Pennys förtroende var extremt lätt. En kidnappare hade kunnat –"

"Jag vet."

"Det är viktigt att hon lär sig att –"

"Tro mig, jag förstår situationen." Han hade inget behov av den här uppläxningen och såg ingen anledning att förklara att Penny led av FASD. Det var samma sak som att erkänna barnmisshandel, vilket att dricka under graviditeten var enligt honom. Penny hade varit helt oväntad och en total överraskning med tanke på att de hade skyddat sig.

Ryan kom på fötter. "Tack igen. Men som du hörde måste jag ta med Eric tillbaka till spelhallen."

Hon ställde sig också upp. "Jag menar inte att vara påträngande, men jag ser barn med riskbeteenden varje dag. Hur gammal är Penny? Runt fyra?"

"Fem, nästan sex år. Hon är liten för sin ålder."

"Det gör henne ännu mer sårbar. Barn är impulsiva. De behöver lära sig saker, och det är vårt jobb att lära ut dem. Vi måste ..."

Bla, bla, bla. Ryan beundrade hennes engagemang, men fina tal kunde inte ändra på livets hårda realiteter. Det kanske de kunde för Carly. Hon jobbade trots allt i en leksaksaffär med talande gosedjur. Men Ryan delade inte hennes naivitet.

I samma ögonblick som hon gjorde en paus tog han chansen att kila in ett svar. "Jag kan försäkra dig om att jag förstår situationen bättre än någon annan."

Han måste ha blängt på henne för hon backade lite med ett högdraget uttryck i ansiktet.

Ryan var färdig både med henne och den här butiken. Han levde i den verkliga världen, inte i något fantasiland, och han måste fortfarande ta med Eric till spelhallen. Kyles baseballträning började om två timmar, de yngre barnen

behövde äta middag och någon måste ta tag i tvätten innan de fick slut på underkläder allihop. Och så var det det där med att anställa en ny barnskötare. Med lite tur skulle agenturen hitta den perfekta personen och arrangera en intervju på måndag.

Han kallade på Kyle med en blick och gav sedan Carly en kort nickning. Hon menade väl, även om hon var naiv.

"Tack igen. Om du ursäktar mig -"

"Självklart."

Kyle sa något till Penny. När hon skakade på huvudet försökte han igen, den här gången genom att styra henne bort från kläderna med handen mot hennes rygg.

"Nej", skrek Penny. "Tiffany vill ha en ballerindräkt!"

Beredd på ett utbrott gick Ryan mot dem med långa steg. Han kunde bära ut Penny ur butiken sparkande och skrikande om det krävdes, men sedan då? Han måste fortfarande ta med Eric till spelhallen. Det bästa sättet var att undvika en katastrof genom att tala till Penny i lugna, enkla meningar. Hans snabba steg åt upp avståndet mellan dem fort, men inte så fort att han hann stoppa Penny från att slänga kaninkläder över hela golvet.

Kyle höll ut händerna i en gest som visade maktlöshet.

"Jag tar det", sa Ryan till honom. "Vänta tillsammans med din bror." Förlägenhet kröp upp längs hans hals som röda utslag. Efter att ha dragit i sin krage lade han en fast men mjuk hand på Pennys axel. "Välj en dräkt till kaninen."

Hon ignorerade honom.

"Välj en dräkt till kaninen", upprepade han. En uppmaning i taget, påminde han sig själv. För mycket information överväldigade henne.

Penny släppte en gul balettkjol på golvet och kastade sedan iväg en rosa. Kläderna lade sig i en regnbågsfärgad hög som matchade kaoset i hennes medvetande.

"Får jag försöka?" mumlade Carly bakom honom.

Med tanke på att Penny var på väg att få ett utbrott fanns det inget att förlora. Dessutom var de i Carlys butik och hon kunde få lejon att tala och barn att lyssna. "Visst."

Hon böjde sig fram med händerna på knäna och ansiktet i höjd med Pennys. "Så Tiffany gillar att dansa?"

Penny nickade med utskjuten underläpp.

"Gillar hon färgen lila?"

När Penny nickade igen bläddrade Carly igenom kläderna som hängde lite högre upp och valde ut en dräkt i lila tyll med rosa paljetter på. Penny slet till sig den på sitt vanliga ohyfsade sätt. "Jag vill leka med kaninerna med dig."

"Det kan vi inte."

Inga förklaringar. Inga ursäkter. Bara ett enkelt påståande som Penny kunde förstå. Ryans åsikt om Carly Mason steg en nivå. Med förhoppningen om att Penny skulle lyda lade han handen på hennes axel igen. "Vi ska gå nu."

Hon snurrade runt och kastade sig mot Carlys ben som ett bowlingklot. När Carly snubblade bakåt grep Ryan tag i hennes arm, men kraften i rörelsen slungade henne mot hans bröstorg. Vaniljdoften i hennes hår fyllde hans näsa när hon vände sig om så att de utbytte en förvirrad blick. Ryan kunde inte låta bli att lägga märke till hennes mjuka kurvor. Det var en reflex, rent fysisk, men medvetenheten om hennes närhet fick nästan hans hår att börja brinna. Carlys kinder blev rosa, ett tecken på att hon var lika medveten om honom som han var om henne.

Han släppte taget om henne men behöll blicken på hennes ansikte. "Är du okej?"

"Ja, det är lugnt." Hennes röst var skakig och hon verkade lika förstummad som han kände sig, antingen av att nästan ha ramlat omkull eller hans beröring.

Ryan avfärdade ögonblicket som biologiska instinkter och fokuserade på Penny istället som fortfarande höll ett grepp om Carlys ben och krävde att hon skulle leka med henne. Hennes röst ökade både i styrka och tonläge och lät omvärlden veta att hon var överväldigad, inte genom sina ord men genom de ohämmade känslor som föregår ett utbrott. Pennys beteende var kaotiskt. Hans *liv* var kaotiskt, och det syntes.

Med sammanbitna tänder lyfte han upp sin dotter, höll henne tätt intill sig och använde ena handen för att lägga hennes huvud mot sin axel. Om han skyddade henne från ljuden och ljusen kanske hon skulle lugna sig. Istället skrek hon som en stucken gris, tryckte sig själv bakåt och sparkade så hårt att han nästan föll ihop.

Vad fick honom att tro att han kunde uppfostra en liten flicka han inte förstod sig på? För sex månader sedan hade han haft ett val när Denise Caldwell – Jennas äldre syster och Pennys moster – erbjöd sig att ta vårdnaden. Ryan hade vägrat. Penny var hans eget kött och blod och det var hans uppgift att ge henne ett så bra liv han kunde. Men i stunder som den här, när hennes skrik skar som knivar i öronen på honom, kände han sig lika maktlös och ensam som Penny.

"Jag vill stanna här", skrek hon. "*Jag vill leka med kaninerna.*" Det fanns ingen mening med att försöka resonera med henne. När hon väl förlorat kontrollen hade hon inte förmågan att återta den. "Jag ber om ursäkt", sa han till Carly över Pennys skrikande. "Jag ska ta ut henne härifrån."

"Nej." Carly pekade mot en dörröppning med ett draperi framför, vid bakre väggen. "Vi går till personalrummet. Hon behöver mindre stimulans, inte mer."

Stirrandet från de andra kunderna irriterade honom. De såg på honom med överlägsna hånleenden, som för att visa att deras perfekta barn minsann aldrig skulle bete sig på

det sättet. Han ignorerade dem, fick ögonkontakt med Kyle och visade med hakan vart de skulle gå innan han följde efter Carly till ett smalt rum med en nedsutten soffa, en minikyl och ett soffbord med tidningar på. Pennys skrik ekade mot väggarna.

”Ber om ursäkt”, ropade han över oväsendet. ”Det här kan ta en stund.”

Hon visade med en nickning att hon hade hört, gick runt så att Penny kunde se henne och började sedan nynna på ”Amazing Grace”. Ryan trodde inte på Gud, men han kunde texten till den gamla psalmen. Hans mamma hade varit en trogen kristen vid sidan av hans pappas intellektuella stolthet, och hon hade tagit med Ryan och hans syster till kyrkan tills han var gammal nog att protestera.

Det mjuka nynnandet övergick i la-la-la som blommade ut i texten som handlade om nåd och frihet från fruktan. Ryan önskade att livet kunde vara så enkelt – att en bön kunde ta bort FASD som blekmedel kunde ta bort en fläck, men så fungerade det inte. Medan hennes varma tårar blötte hans skjorta slöt han ögonen och höll henne tätare intill sig. Värken i hans armar var ett lindrigt straff jämfört med det pris Penny betalade för det värsta misstag han någonsin begått.

Carly sjöng den gamla psalmen tills Pennys snyftningar övergick i hickningar, sedan tystnad och till sist stadiga andetag. Där hon hängde slappt i hans famn var hans dotter tillfälligt fri från den förvirring och de kedjor som band henne.

”Hon har somnat”, viskade Carly. ”Du kan väl lägga henne på soffan? Jag hämtar en filt.”

Han lade ner Penny i den slitna soffan och tog ett steg tillbaka medan han tog in ögonblickets tystnad. Carly täckte henne med en filt dekorerad med dumt flinande

björnar och visade sedan Ryan att han skulle följa med henne till andra änden av rummet.

Med tanke på intensiteten i utbrottet förtjänade hon en förklaring och Ryan måste ge den. "Det här är inte som du tror."

"Jo, det är det", svarade Carly. "Hon bröt ihop. Sånt händer."

Hennes medkännande förstummade honom. När Penny bröt ihop på det här sättet antog folk vanligtvis att hon var en bortskämd unge som fick ett raseriutbrott. Han önskade att det vore så, för då hade hon kunnat lära sig hur man uppför sig.

"Hon har FASD", fick han ur sig. "Det innebär -"

"Skador till följd av alkoholintag under graviditeten." Blodet försvann från hennes ansikte och fick henne att se askgrå ut under det kalla ljuset från lysrören.

"Känner du till det?"

"Ja." Hon blinkade flera gånger och knäppte händerna vid midjan på ett sätt som antydde att hon bad, eller knöt nävarna.

Han hade väntat sig kritik, framför allt ett fördömande av Pennys mamma. Istället syntes smärta i Carlys ögon. Fast besluten att förstå vad som hände ställde han den mest uppenbara frågan. "Har du ett barn med FASD?"

"Nej", sa hon. "Jag är singel. Inga barn."

"Hur känner du till det i så fall?"

Hon höjde på hakan. "Det spelar ingen roll."

Men det gjorde det - både för Carly som kämpade med att dölja sin reaktion, och för Ryan som letade efter en barnskötare till Penny. Om Carly var rätt person för jobbet skulle han gladeligen stå ut med uppläxningar, talande lejon, "Amazing Grace" och den förrädiska attraktionen som hade fått hans hår att nästan börja brinna.

”Jag letar efter en barnskötare”, sa han till henne. ”Finns det någon chans att du skulle vara intresserad av att komma på intervju?”